

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐνιακόσα καὶ δεκαεπτὰ,
κλέη Ρωμηροσύνης ἀληθῶς σεπτὰ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέ κ' εὖ φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γινώσκιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῇ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Πέμπτη τοῦ μηνὸς Αὐγούστου,
ἐποχὴ μεγάλου γούστου.

Ποῦντος χίλια καὶ τρακόσα κ' ἐνενηήντα σὺν ὀκτώ,
μετὰ τόσας τρικυμίας νέον θάρρος ἀνακτῶ.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

Π.— Ποιὸς εἶσαι σύ, ποῦ προχωρεῖς
καὶ μὲς σ' τὰ μάτια μὲ θωρεῖς,
καὶ κᾶτι μουρμουρίζεις;
Φ.— Τάχα δὲν μὲ γνωρίζεις;

Π.— Ἐκ τῆς φωνῆς σου φαίνεται πῶς εἶσαι γνώριμός
[μου].
Φ.— Τόσο μ' ἀλλάξανε λοιπὸν οἱ πόλεμοι τοῦ κόσμου,
καὶ δὲν ἀναγνωρίζομαι κ' ἀπὸ τὸν πρῶτο φίλο,
ποῦ μοῦ λύνει πάντοτε τὸν ἀφαλὸ σ' τὸ ξύλο;

Ὁ Φασουλῆς δὲν εἶμ' ἐγώ,
ποῦ καὶ σ' τὸ γῆρας μου σφριγῶ
πρὸς δράσεις σωτηρίας
κ' ἐμμέτρους φλυαρίας;

Ὁ Φασουλῆς δὲν εἶμ' ἐγώ, παμπάλαιός σου φίλος,
ποῦ γαυγίζω διαρκῶς σὰν πεινασμένος σκύλος;
Στοῦ κόσμου τὴν καταστροφὴν
κύτταξ' ἐμπρὸς σου τὴν μορφήν
τὴν τραγικῶς ἀστεϊάν.

Κατήντησα σὰν κινητὸς
καὶ φασματώδης σκελετὸς
ἀπὸ μακρὰν νηστεϊάν.

Π. — Μίλα λοιπὸν, βρὲ Φασουλῆ,
ν' ἀκούσω τὴν μιλιὰ σου,
καὶ σφίξε με πολὺ πολὺ
μέσα σ' τὴν ἀγκαλιὰ σου.

Εἶς ἑκείνος ὅλος κ' ὅλος,
ὁ κανάγιας, ὁ μαριόλος.
Τί μοῦ γίνηκες, βρὲ φῶς μου;
πῶς δὲν σ' ἔβλεπε κανεὶς,
καὶ πῶς ἔξης ἀφανὴς
μὲς σ' τὸν χαλασμό τοῦ κόσμου;

Στῆς σφαγῆς τὸ πανηγύρι
ἄλλοι μοῦπαν, κακομοίρη,
πῶς τὰ πρῶμνησες σ' τὴ Χίο.

Κ' ἐγὼ σ' εἶχα γιὰ χαμένο,
σὲ θαρροῦσα σκοτωμένο
σ' τὸ μικρὸ τὸ Φρουραρχεῖο.

Ἀλλ' ὅμως ὦ τοῦ θαύματος!... βλέπω πῶς ἔης ἀκόμα
κ' ἀνασκαφὴ δὲν ἔγινε καὶ σ' τὸ δικό σου πτώμα,
κ' ἐν μέσῳ τῆς πολεμικῆς καὶ παραφόρου μέθης
ἦσουν νεκρὸς κ' ἀνέζησες, ἀπολωλὼς κ' εὐρέθης.

Β.

Φ. — Μακρὰς ἡμέρας παρείδες, Μοῦσα,
τοὺς Ἑλικῶνας σιωπηλοὺς,
καὶ δὲν ἠκούσθης καλλιφωνοῦσα
τῆς Ρωμηοσύνης τῆς πρὶν πηλοῦς.

Ἀηδονόστομος καὶ νῦν ὥς πάλαι
τὴν αἱματόβρεκτον Ἑλλάδα ψάλε,
ὅπου σὲ φλόγας πυρὸς ἀγρίου
ἔδρεψε νέα κλέη τρανὰ
τοῦ παρελθόντος τοῦ Νοεμβρίου,
ποῦ θ' ἀνυμνοῦνται παντοτεινά.

Ὑμνησαν ὅλοι τῶν Παρθενῶνων
τοὺς πατριώτας τοὺς παλαιούς,
ποῦ κρυψαν ξίφος ἀδελφοκτόνον
καὶ αἱματοστόζον στοὺς κολεοὺς.

Ὑμνησαν ὅλοι τὰ τόσα ψέμματα
καὶ τῆς κατάραις καὶ τὰ ναυέματα,
καὶ φῶς ἐφώτιζε χρυσοῦν λαμπάδων
τὰ φαρδομάνικα τραγοπαπάδων,
ὅπου ἔφεύτρωναν πολιτικοὶ
καὶ ἀναθεμάτιζαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Καὶ ποίος τῆς Θέμιδος μύστης καὶ γνώστης
δὲν θ' ἀνυμνήσῃ καὶ αὐτὴν μ' ἐμένα,
ὅπου κατάλευκος ἦ τῆβεννός της
ὑψοῦται δίχως στίγμα κανένα;

Καὶ ποίος ἀξίαν πολλῶν ἐπαίνων
δὲν κρίνει μίαν ἀγνὴν παρθένον,
ποῦχε λυσσάξει νὰ φυλακίσῃ
καὶ ἦθελε καὶ ὅπλα νὰ τουφεκίσῃ;

Μὰ καὶ τὸ γράμμα τὸ πρὸς τὸν Κόρακα
μὴν παραβλέψῃς, Μοῦσα κλεινή,
ποῦχανε βγάλει γι' αὐτὸ τὸν κόρακα
ἐνὸς Βαρώνου φίλοι στενοί.

Ἔλα καὶ σκάψε μέσα σὲ χώματα
νᾶβρης προσφύγων ἀγνώστων πτώματα.
Μὰ παρ' ὀλίγον καὶ τὸ δικό μου
νὰ τὸ θρηνήσῃς δι' ἀναπαίστων...
καθεὶς δικαίως καὶ ἐντὸς τοῦ νόμου
πῆγε καλὰ του.. Θεὸς σχωρεῖστον.

Γ.

Π. — Κι' ἐβλεπα τὸ σκαφίδιον
πρὸς δόξαν μας αἰδίων
παντοῦ νὰ διαρρέῃ.

Κι' ἦσαν εἰς ἄλλους γόνιμοι
ἐκεῖν' οἱ περιώνυμοι
Σκουλουδογουνναρεοί.

Κι' ἐβλεπα κόσμον ἄγριον, καὶ ἔλεγα τότε μόνος
μὲ τρομασμένον ὕφος:
μὴν ἦλθανε Καννίβαλοι στὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος;
καὶ ἔρυνθροδέμων στίφος;

Καὶ στὴ Ρωμαϊκὴ ψυχὴ ποίος ἔχει χύσει πάγους;
ποιὸς ἔκτανε καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ὦμοις ἀνθρωποφά-
[γους]
Πῶς ἐγίνετο τώρα
τῆς λευθεριᾶς ἡ χώρα;

Κι' ἐκυβέρν' αὐτὸ τὸ κράτος
ὄρατῶς τε καὶ ἀοράτως
κάθε κούτσας τοῦ δρόμου,
κάθε μόρτης ἐκτὸς νόμου.

Κι' ἦτον ἓνα κράτος ζόφου,
φρίκης, καὶ λιμοῦ καὶ ψόφου,
καὶ ἄρχισε ποικίλος κόσμος ἐντρομος ν' ἀπόδημῇ
ἀπ' αὐτὰ τὰ Δεσποτάτα,
ποῦ δὲν εὐρισκας πατάτα,
ποῦ δὲν εὐρισκας ψωμί.

Ἐν τῷ μέσῳ φοβερὰς ἀληθῶς καταστροφῆς
ἔγμίζα καὶ ἐγὼ, χαλνιούπη,
τὴν κοιλιά μου μὲ χαροῦπι,
καὶ τὸν ἄσωτον υἱὸν ἐνθυμούμην κατηφής.

Συνέβησαν πολλὰ καὶ στυγερὰ καὶ ἀνήθικα,
πλήν, κεφαλὴ φιλότατη,
δὲν εὗρισκα καὶ ἄλλ' τι,
καὶ τῆς Γραφῆς τὴν Λωτ' πολλάκις τὴν θυμήθηκα.

Σαλεύει κάθε κεφαλὴ...
θαῦμα πῶς ζοῦμε, Φασουλῇ,
καὶ ἐγὼ καὶ σὺ καὶ πάντες.

Μὲς στὴ ζωὴ τὴν ἄχαρη
ζήτησα λίγη ζάχαρη,
καὶ μοῦπαν: καλὲ ἄντες.

Δ.

Φ. — Ποῦ καὶ τώρα Ρωμηοσύνη;
ποῦ τοῦ Παρθενῶνος γῆ;
καὶ ὅλο' πρόσμενα νὰ γίνῃ
Οὐγενότειος σφαγὴ.

Ποιὰ καὶ πόσα γεγονότα... πατριῶται βγήκαν τόσοι,
καὶ ἐπροκάλουν πατριώτας εἰς αἱματηρὰν θυσίαν,
καὶ ἄλλους εἶχαν φυλακίσει, καὶ ἄλλους εἶχαν ξεπατώσει,
καὶ ἄλλους εἶχαν κατακλέψει δι' ἐσχάτην προδοσίαν.

Ὁ δὲ Λάμπρος ὁ λαμπρὸς λαμπρυνθεὶς ἀπὸ τιμᾶς
καὶ βαλὼν κατ' Εὐρωπαίων,
μὲ λαμπρότητα τροπαίων
κατελάμπρυνε καὶ ἐμᾶς.

Τοῦτος ὕμνους προκαλεῖ,
καὶ δὲν ἔπαιναν πολλοὶ

νὰ μὴν ἔχη τὸ Παλάτι
ἓναν τέτοιο Στρατηλάτη.

Ε.

Π. — Στὰς τρομερὰς θυνέλλας τοῦ πολέμου
ὅποια γεγονότα, φίλτατέ μου,
ἔχυσαν δηλητήριο στὸ Γένος,
καὶ ἐχάθη τόσο θάρος, τόσο σθένος.

Ἐλθμονήθη κάθε περηφάνεια,
καὶ μὲ τοὺς Ἡρακλεῖς τοὺς διαφόρους
ἴσωρίστηκαν τῆς νίκης τὰ στεφάνια
μέσα στῆς ἐμπαθείας τοὺς βορβόρους.

Ἀύσσαξαν τῶν κομμάτων τὰ σκυλιὰ
καὶ ἄρχισαν λυσσασμένα νὰ δαγκάνουν,
καὶ ἐβάλθηκαν καὶ αὐτὸν τὸν Βασιλῆα
δικὸ τοὺς κομματάρχῃ νὰ τὸν κάνουν.

Πάντα θεσμόν ἐπάτησαν καὶ νόμον,
ἐφρούρουν Ραμπαγάδες τὸν ἀφρούρητον,
καὶ μὲ τοὺς Ἡρακλάκηδες τῶν δρόμων
ἔκταναν καὶ τὸν Ρήγα σὰν τὴ μοῦρη των.

Κι' ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης,
ποῦ κατέβη τόσο κάτω
μέσα σ' τῶν παθῶν τὴν μπόρα.

Με φωνὴν βαθεῖας ὀδύνης
εἶπ' ἀντίο ντὲλ πασσάτο,
εἶπ' ἀντίο Λεονώρα.

ΣΤ.

Φ. — Σωτήρες ἀνεκλήθησαν ἀπὸ μακρὰν ἀγρίαν
καὶ ἔσάρωσαν σὰν Ἡρακλεῖς τὴν κόπρον τὴν Αὐγείαν.
Καὶ τί καλὸ δὲν ἴδαμε μὲ τόσους πατριώτας,
ἡ δὲ Παλλὰς κατέθραυσε τὸ μάχιμόν της δόρυ
σὰν ἀκουσε τοὺς μαχητὰς νὰ τοὺς καλοῦν προδότες
τὰ πούλημένα κράτα, τοῦ Σέγκ' οἱ μισθοφόροι.

Ἐγέμισε Σωτήρηδες ὁ τόπος ὁ μακάριος,
καὶ δὲν ὑπῆρχε, Περικλῆ, κανεὶς Σφουγγακωλάριος,
ποῦ νὰ μὴν ἐπερίμενε νὰ γίνῃ Καγκελάριος.

Τότε μεχρηστὴν εἰπάδα
τὸ σκαφίδιόν μας εἶδα
μὲς στὸν κλύδωνα τοῦ πόντου.
Κι' ἄκουσα λυσσῶντων στείρας
νὰ δοξάζουν τοὺς Σωτήρας
τῆς παλῆας Σχολῆς τοῦ βορὸντου.

Μᾶς, κτυπᾶτε μέσα σ' ὅλα
μὲ τὸν κάθε πατριώτη,
νίκης κρούσετε παιᾶνα.

νὰ θερμοπαρακαλοῦν
τὴν Κυβέρνησι τοῦ Πίπτη
νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ γελοῦν
μὲς στὴν τόση των τὴν λύπη.

Τοῦτος πολεμάρχος ἦρως...
χρεωστεῖ πολλὰ τὸ Στέμμα
στὸν ἱστορικὸν σωτήρα.

Ἐλαχε σ' αὐτὸν ὁ κλῆρος
γιὰ νὰ πῇ Συμμάχων αἷμα
ὅπως πίνει καὶ τὴν μύρα.

Τοῦτος ὁ σωτὴρ ὁ πρῶτος στοὺς σωτήρας τοὺς μοι-
[ραίους]
τοῦτος κτύπησε βαρεῖα,
τοῦτος στὴν παλληκαριὰ
ἔπρασσε καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς Σκουλουδογουνναρεοὺς.

Τοῦτος ὁ Καθηγητὴς
τῆς Εὐρώπης νικητῆς.
Τοῦτος ὁ λαμπρὸς ὁ Πίπτης
κλασικὸς ἀνεμοκτύτης.

Τοῦτος μόνος ὁ νικῆσας τὴν Εὐρώπην κατὰ πάντα,
καὶ πολλοὶ ζητοῦν ἐράνους
νὰ τοῦ στήσουν ἀνδριάντα
μέσα σ' τὰς ἰοστεφάνους.

Κι' ἔλεγα, καθὼς γνωρίζεις, καὶ στὸν πρόην Βασιλῆα
πῶς δὲν γίνεται δουλειὰ
μὲ πολλοὺς Καγκελαρίους
καὶ μὲ Σφουγγακωλαρίους.

Μὲς στὰς κρίσεις τὰς ραγδαίας
μὲ πλανῶντας μὴν πλανᾶσαι,
τῆς Ἑλληνικῆς ιδέας
Στρατηλάτης μόνον νᾶσαι.

Τῶν Αὐλῶν τοὺς παρασίτους μὴν τοὺς ἐμπιστεύεσαι,
στρέψε πάντοτε ψηλά,
μὴν καττάξῃς χαμηλά,
δὲν μπορεῖς νὰ βασιλεύῃς καὶ νὰ πολιτεύεσαι.

Πέφτει, Βασιλῆα, καὶ ὁ Θρόνος,
πρόσεξε μὴ μετανοιώσῃς,
δὲν τὸν σώζει καὶ ὁ Βαρῶνος
καὶ ἐπιστράτων ὀργανώσεις.

Πέφτουν εὐκόλα καὶ οἱ Θρόνοι,
μὴν ἀκοῦς δολίας γνώμας,
Μοναρχίαις δὲν σηκώνει
καὶ τὸ κλίμα τὸ δικό μας.

Πρόσεξε νὰ μὴν ἀλλάξῃς τὸν ἀέρα καὶ τὸ κλίμα,
καὶ εἶναι κρῖμα, καὶ εἶναι κρῖμα

Ἔγια λέσσα κι' ἔγια μόλα
γιὰ νὰ φᾶμε τὸν προδότη,
ποῦ μᾶς ἔχασε τὰ πιάνα.

Πλὴν κι' ἐμὲ τὸν πατριώτην παντελῶς δὲν συνεκίνει
τῶν σωτήρων ἡ θυσία,
μ' ἀνεπτέρωνε μὲ νέον ἐνθουσιασμόν ἐκείνη
τοῦ Κρητὸς ἡ προδοσία.

Κι' ἦλθαν προστάται προσφιλεῖς σ' τὸν τόπον τῶν μα-
[κάρων,
κι' ἂν ἄλλοι ἔλευθέρωσαν ἀπὸ ζυγοῦς βαρβάρων
αὐτὴν τὴν ἡλιόπληκτον κι' ἔρατεινὴν κοιλάδα,
τὼρ ἀπὸ τοὺς σωτήρας τῆς ἔσωσαν τὴν Ἑλλάδα.

Κι' ἓνας κι' ἄλλος Σωτηράκης,
ποῦ χει σώσει μυριάκις
τὸν εὐλογημένο τόπο,
τώρα τῶσκασε μὲ τρόπο.

Κι' ἄκουσα τὸ κάθε κόμμα νὰ βοήσῃ, ν' ἀλαλάξῃ,
κι' ἦτο σπαραγμὸς καὶ θρήνος,
κι' ἀπεφάσισε ν' ἀλλάξῃ
τὸν ἄερα τοῦ κ' ἐκείνος
ὁ Σωτὴρ ὁ Πατρινός,
κι' ἔγινε Κορσικανός.

Πᾶσι κι' ἔρχετ' ἐκεῖ πέρα
καὶ βρυχᾶται νύκτα μέρα
ὅπως σ' τὸ κλουβί του λέων
ὑπερπλήρης ἐξ ἀλκῆς...
κι' ὁ μέγας Ναπολέων
ἦτον ἐκ τῆς Κορσικῆς,

Μὰ καὶ τώρα μετὰ κλέος τόσων ἀνδραγαθημάτων
κάμποσοι Γεννίτσαροί μας ἄσημοι κι' ἐπιφανεῖς
σὲ νεοσκαμμένους τάφους παρεκάθισαν θυμάτων,
κι' ἔκλαυσαν ἐν τῷ μνησθῆναι νίκης Νοεμβριανῆς.

Ζ΄.

Π. — Καλῶς ἦλθες, Φασουλῇ,
τώρα ποῦλθε κι' ἡ Βουλὴ.

Μὰ κι' ἐγὼ δὲν κάνω γοῦστο Καννιβάλους πατριώτας
καὶ γεραίρω τοὺς προδότας.

Κι' ἂν τὰ μίση κι' ἂν οἱ φθόνοι,
κι' ἂν τὰ μάρκα κι' οἱ Βαρῶνοι
κι' ὁ σεληνισμὸς τοῦ κόσμου
μᾶς ἐχώρισαν, ὦ φῶς μου,
ὅμως τώρα μᾶς ἐνώνει
ἓνα νέον καθεστώς,
καὶ σὲ δέχνω γελαστός.

Μὰ καὶ τώρα, ποῦ τὸ Γένος θέλει νὰ ξαναφτερώσῃ
τὴν ψυχὴν τοῦ σὰν καὶ πρῶτα, γυμνοσάλιαγκοι καμπόσοι
μᾶς γεμίζουν σάλια πάλι
καὶ σηκόνουν κεφάλι.

Ὅμως γερά του τοῦ Λευτέρη,
ποῦ βαρὺ σηκώνει χέρι,
καὶ θὰ τοὺς τὴν καταφέρῃ.

Η΄.

Φ. — Κι' ἂν τὸ Γένος πονῇ,
κι' ἂν φρυάττον οἱ λύκοι,
ἦλθε τώρα κλεινὴ,
μεγαλὸν νῆμος νίκη.

Νέα σύμβολα φέρων
καὶ θεσμῶν ἐλευθέρων
κελαδήστρα γαλιάνδρα
καὶ μελλόντων προφήτης,
τὸν ὑπέροχον ἄνδρα
μεγαλύνω τῆς Κρήτης.

Παῖδαν ἀπηχεῖ
καὶ βλέπ' ἡ ψυχὴ
ὁράματ' ἁόρατα.

Καὶ κρούω μ' ἐλπίδας
παγχρύσους ἀσπίδας
καὶ πάγχρυσά δόρατα.

